Z přátelských kruhů.

Z ANTIGO, WIS. — Ctěná redakce! Opět nás předešel do té "neznámé budoucnosti" jeden z prvních zdejších českých osadníků, p. Josef Heřman. O úctě a vážnosti, které se těšil zesnulý, nejlépe svědčí skorem míli dlouhý průvod, který doprovázel jeho tělesné pozůstatky na poslední této pouti pozemské a který pozůstával ze všech národností v zdejším okolí bydlících. Josef Heřman se narodil 1. listopadu 1831 v kraji píseckém. V roku 1853 byl odveden k vojsku, kde strávil jedenáct roků svého mladého věku. Prodělal též italskou válku. V Itálii se naučil italskou řeč a poněvadž byl člověk veselý a šprýmovitý, často se s někým po "taliansku" vyvadil. Brzy po návratu z vojny a sice v roce 1866 pojal za manželku Barboru Blahnakovu a v příštím roce odebrali se do Ameriky a sice do okresu Manitowoc ve Wisconsinu, kdež pobyli 14 roků. V roku 1881 přistěhovala se rodina Heřmanova do lesní pustiny, dvě míle západně od Antiga, kde pilnou prací se domohli velmi slušného majetku. Pan Heřman byl vždy pokročilým osadníkem. Bylť jedním z prvních zakladatelů "Nevadské Vzájemné Proti Ohni Poj. Spol." a dlouhý čas byl volen za ředitele této společnosti, až sám vzdal se této hodnosti. Sedm synů pošlo z manželství pana a paní Jos. Heřmanových, a sice Julius, Josef, František, Václav, Jan, Antonín a Mates. V roce 1892 vyšel si František, v dospělejším již věku, na hon a od té doby nebyl více spatřen, ačkoliv se po něm na všech stranách pilně pátralo. V roku 1894 přišel o život nejstarší Julius při kácení stromu. Tyto kruté dvě rány dolehly těžce na bedra ustaraných a upracovaných rodičů. Ostatních pět synů žije vesměs v Antigo a okolí. Každý má založený svůj vlastní krb a všichni se těší úctě okolních osadníků, neboť jsou to muži pracoviti a spravedliví. Od smrti věrné své manželky, která zemřela před čtyřmi roky, dříve tak milý společník zanevřel jaksi na veselou společnost a v soukromí a spokojeně dokončil poslední léta svého života u nejmladšího syna svého Matesa, na farmě, kde zažil slasti a strasti třicetiletého pobytu. Zemřel dne 22. ledna 1911 v 1:30 hod. dopoledne a pochován byl dne 25. ledna na katolickém hřbitově. Budiž mu země lehká a pozůstalí nechť přijmou mou nejhlubší soustrast.! S úctou váš

Frank Dvořák.

Z WILBER, NEBR. (Dokončení.) Město Corpus Christi čítá nyní asi 14,000 obyvatel. Jest to město již dosti staré, založené kdysi od kněží. Než až do nedávna pomalu jen rostlo, neboť se obyvatelé jeho živili většinou rybařením. V posledních teprve létech pokračuje zdárně ve vzrůstu a od té doby, co jsem tam posledně byl, totiž asi před půldruhým rokem, udělalo dosti slušný pokrok. Tak tam zbudovali pouliční dráhu, která tam tehdy ještě nebyla, a postavili několik krásných obchodních budov a v bourání starých stavení stále se pokračuje a místa jejich zaujímají stavení nová. — Po návratu z projížďky téhož ještě dne odebral jsem se na nádraží Brownsville, odkudž jsem jel do Robstown, asi patnáct mil od Corpus Christi na západ vzdáleného, kdež vlastním pozemek, na kterýž jsem se chtěl podívati. Městečko Robstown učinilo na mne dosti dobrý dojem. Za ten čas, co jsem tam posledně byl, dosti dobře pokročilo. Tenkráte bylo ještě ve svých začátcích, nyní však čítá již asi 500 obyvatel. Jsou tam dva hotely, několik jiných obchodních budov a též čistírna na bavlnu. Viděl jsem dosti povozů, přivážejících do trhu bavlnu tamních rolníků, kteří si sklizeň dosti chválí, neb některý z nich udělal až jeden bal po akru. Bal čítá od pěti do šesti set liber. Bavlna toho času platila 12 cth. libra, tak že mají po odražení všech výloh, a pěstováním bavlny spojených, dosti dobrý zisk. Také tam právě dokončovali novou školu, postavenou náhledem asi 12,000 a stavěli několik nových obytných stavení. Městečko to má dosti dobrou budoucnost, neboť se tam křižují dvě dráhy. Ubytoval jsem se v hotelu, kdež jsem zůstal přes noc. Druhý den objednal jsem si z tamní půjčovny koní povoz i s vozkou, abych se mohl podívat na pozemek, který tam mimo mne vlastní pp. Jan Špirk, Jan Pavliš a Jan Fitl a jenž se nalézá několik mil na jihozápad od zmíněného městečka. Po prohlídce pozemku, který jsem shledal v dosti dobrém stavu, zastavili jsme se na zpáteční cestě u pana Mrázka, bydlícího nedaleko města. Týž se tam usadil asi před dvěma roky a dosti si to chválí. Pan Mrázek nebyl doma, meškaje právě v Corpus Christi za jakousi záležitostí. Než, byla doma jeho paní se synem a dcerou, jíž měli dosti pilno se sbíráním bavlny, majíce k výpomoci zjednány asi dvě rodiny mexické, totiž ženy, muže a děti, čítajících asi 15 členů. Všichni tahali za sebou pytle, do nichž sbírali bavlnu. Po návratu do města sešel jsem se na nádraží s panem Mrázkem, vrátivším se právě z Corpus Christi, s kterýmž, ježto jsem jej neznal, musil mě syn jeho seznámiti. Pan Mrázek vlastní parní pluh a kdo si toho přeje, zoře mu pozemek. Za touž příčinou i já jsem jej navštívil. Po vyřízení této záležitosti odejel jsem dne 27. září zpět do Corpus Christi, kdež jsem se ubytoval v hotelu nedaleko zálivu a zůstal jsem tam přes noc. Druhý den, 28. září, kdy byl můj svátek, věnoval jsem prohlídce města. Také jsem se vykoupal ve slané mořské vodě, která byla dosti teplá a krásně se to koupalo. Pak jsem se sešel opět s panem Kostoryzem, který mně zavedl do své úřadovny, nalézající se v druhém poschodí budovy vedle tamnější pošty. Tam mi vyprávěl o místních poměrech a zároveň mi ukázal krásnou kafírku a kukuřici, jež vypěstoval na své farmě. Na to jsme se odebrali do hostince, kde dříve býval český hostinský Jalůvka a jejž nyní vlastní nějaký Čechoněmec, jehož jméno jsem už zapomněl. Když jsme vypili několik sklenic piva z pivovaru ze San Antonio, jež tamní hostinští nejvíce béřou, rozloučil jsem se s panem Kostoryzem a odebral jsem se do hotelu, neboť byl čas k večeři. Druhý den ráno, dne 29. září, nastoupil jsem zpáteční cestu k domovu. Týž den asi ve 4 hodiny dojel jsem do města Wallis, kdež jsem musel čekati na jiný vlak až do 10 hodin večer. Křižují se tam dvě dráhy, totiž San Antonio & Aransas Pass a Santa Fe. Městečko Wallis jest vzdáleno asi 280 mil na sever od Corpus Christi a čítá asi 1,200 obyvatel. Rozkládá se na krásné rovině. Jelikož tam nejsou hostince jako u nás ve Wilber, kam by si mohl člověk zajíti na jednu, aby mu lépe uběhl čas, vešel jsem do lékárny, v níž, jak jsem se dověděl, zaměstnán jest český mladík. A skutečně jsem se s ním tam shledal. Týž mi sdělil, že v městě nebydlí mnoho Čechomoravanů, ale asi tři míle na východ že jest jich dosti usazeno na farmách a že dobře prospívají, jelikož se jim bavlna uvedla a má též i dobrou cenu. Na nádraží jsem se sešel ještě s několika jinými mladíky, kteříž si též pochvalovali, že se jim dobře vede. Po dlouhé čekání přihnal se konečně vlak, tak že jsem mohl nastoupit další cestu k severu. Uvelebil jsem se ve vagoně a zatím co vlak míjel stanici za stanicí, klímal jsem v sedadle. Jsa notně ospalý, dal jsem dvě sedadla proti sobě a vak sobě pod hlavu a položiv se přes něj, usnul jsem. Ale spaní to nebylo valné, poněvadž na každé stanici vlak zastavil a ředitelé vlaku vykřikovali, kdo má kde slézat. Tak jsem jel až do rána. Když se udělal den, bylo již veselejí, neboť bylo lze již pozorovati okolní krajinu. Přijeli jsme právě k místu, kde sekali rýži několika samovazači. Všude bylo vidět, že tamní rolníci mají ještě dosti pilno se sbíráním bavlny. V bavlnových polích stály četná povozy s vojí do výšky vyzdvihnutými a na konci s vahami, na nichž sběrači váží bavlnu, kterou sesbírali. Také bylo vidět, že i tamní čistírny na bavlnu pilně jsou zaměstnány. Na každé stanici, v každé čistírně stálo mnoho vozů, naložených bavlnou a čekajících, až na ně dojde řada, aby mohly složit. Také mnoho balíků bavlny bylo viděti váleti se u čistíren. Tam skládají asi následujícím způsobem: Zajede se na váhu asi jako u nás, jen s tím rozdílem, že je každá váha pod střechou. Odtud visí jakási vzduchová roura, která je s jinou spojena tak, že se může na všechny strany posunovati; ta visí zrovna nad vozem. Když jest náklad vážen, spustí ji do vozu, načež sama složí náklad do roztřiďovacích strojů, které rozdělují bavlnu zvlášť a semeno také. Též mi bylo velice nápadným, že na jihu činí se rozdíl mezi černochy a bělochy. Majíť černoši na nádražích zvláštní čekárny a i v železničních vozech jsou ve zvláštních odděleních. Dne 30. září přijel jsem asi ve 4 hodiny do Oklahoma City, kde jsem zůstal přes noc. Oklahoma City je čisté, krásně vystavené město. Hlavní ulice jsou široké s mnoha vysokými budovami o 14 a 15 poschodích. Panuje na nich stále živý ruch, zvláště na večer, kdy se vše hemží lidmi, automobily, pouličními karami, povozy atd. Při elektrickém světle vše se krásně vyjímá. Za zmínku stojí, že jsem tam viděl též vzduchoplavce, který se se svou vzducholodí v podobě doutníku vznášel ve výši as 500 stop nad městem, kdež poletoval asi 15 minut, načež se vrátil na místo, odkud se vznesl do výše. Bylo to pro mne novinkou, ježto jsem posud nic podobného neviděl. Též jsem byl svědkem neštěstí, jež se tam právě událo. Vedle chodníku stály za sebou tři automobily v blízké vzdálenosti. Nejzadnější automobilista, chtěje odjet, šel před automobil a zatočil klikou, aby ho měl připravený k odjezdu. Dříve však, než mohl do něho vstoupiti, automobil se rozjel a přiraziv jej k druhým, značně jej zranil, tak že nebožák musel býti odnesen do vedlejší budovy a přivolán k němu lékař. Druhé dva automobily byly též porouchány, svítilny na nich rozbity atd. Oklahoma City bylo založeno asi před 22 roky a čítá přítomně asi 100,000 obyvatel. Zajisté velmi slušný to pokrok. Nalézá se tam státní sídlo, které tam bylo před nedávnem přeloženo. Druhého dne ráno vydal jsem se na další cestu ku Kansas City. Soudě dle toho, že potoky a řeky byly vyschlé, panovalo v Oklahomě velké sucho, což bylo zříti i na kukuřici, jež byla suchem zmořena a jenom na dolinách byla poněkud lepší. Týž den asi v 11 hodin dojel jsem do Kansas City, kdež jsem zůstal přes noc. Následujícího dne, 2. října, nastoupil jsem další cestu k Omaze po B. & M. dráze, která vede stále kolem vysokých skalnatých vrchů, porostlých stromovím. Bylo též viděti zahrady, v nichž se červenalo dost ovoce. Než městečka jsou většinou malá, zastrčená mezi skalami a v průlomech, tak že vypadají velmi chudě proti oněm v Kansasu. Kolem nich se jede stále až do Council Blúffs. Asi v 6 hodin večer přijel jsem do Omahy, kdež jsem zůstal v hotelu Praha přes noc. Druhého dne, totiž v pondělí, podíval jsem se do tiskárny Pokroku Západu, kde se mi p. Havránek ochotně nabídl, že mi vše ukáže a vysvětlí, což také učinil. Shledal jsem, že jest nynější tiskárna "Pokroku" dosti prostorná a všemi potřebnými stroji opatřena. Druhý den ráno osmihodinovým vlakem ubíral jsem se k svému domovu, kamž jsem se dostal šťastně po svém dvoutýdenním výletu. — Tímto končím svůj cestopis a myslím, že je toho prozatím dost. S přátelským pozdravem všem čtenářům a čtenářkám jakož i personálu Pokroku Západu znamenám se v úctě

Václav Tichý.

Z HOUSTDALE, PA. — Ctěná redakce! Promiňte, že teprve nyní zasílám dluh za "Pokrok" za uplynulé dva roky. Předplatné na příští rok vám zašlu, jakmile mi to bude možno. Doufám, že to bude v brzku. Nerad bych se rozloučil s "Pokrokem", neb jest to časopis v každém ohledu chvályhodný, který jedná dle citu a dle pravdy. A což ty krásné romány v něm, které jsou psány ze zkušenosti našeho lidu a dle skutečnosti! Ty zajisté uspokojí všechny uvědomělé čtenáře a čtené čtenářky, neb v románech těchto jsou nám známa místa oněch dějů, ano, tu a tam známe i jména osob, jichž předkové neb příbuzní byli hrdinové románů těch. To jest nejlepší důkaz pravdy. Jsem přesvědčen, že si každý romány ty s radostí přečte. Co nám do románů takových, ve kterých nalézáme pouze lež, a nic než opět lež, snůšky blbých sensací, jež daleko jsou od pravdy a slouží jen k ohlupování lidu. Takové plácaniny nejen že za nic nestojí, ale ony přinášejí s sebou zlo to nejhorší — působí svojí drsností a nemravností zhoubně na výchovu mládeže a časem i na jednání dospělejších. Bylo by tedy dobře, aby každý četbu takovou s hnusem a opovržením odmítnul. Přeji vám hojně všestranného zdaru v tomto novém roce. Taktéž všem čtenářům i čtenářkám a vůbec všem volám od srdce "Na zdar!"

Josef Dolenský.

Z Omahy. — Ctěná redakce: — Snad mně svrbí kůže, anebo je to tím, že už jsem dávno nic nepsal. A proto zase se toho chápu, jenom abych vyhověl. Tak a co teď? O hospodářství, nebo o dobytku? — Měli jsme jen jeden kus a ten nám hned loni pošel, prý překrmením. Od té doby se na kočku nemůžem zmoci. Také psa jsme měli a o tom nám lidé říkali, že je moc dobrý, že prý žere dluhy. Bezpochyby to byla pravda, neboť přes noc se nám rozstonal, tak že druhý den jsem musel nad ním vyřknout platný rozsudek smrti a též popravu v řece Missouri vykonat. Dosud naň vzpomínám. — Proto, co se týče majetkových záležitostí, nechám je těm, kdož je mají, a my si na ně můžeme jen myslet. Farmáři mohou snadno psát o farmě, když ji mají, ale o čem mám psát já, když nevidím nic než stůl, židle, děti a ženu. Ženu! — Už to mám! O ženských já velmi rád píšu a také rád chválím. Jen kdyby byli všichni takoví jako já, aby jim dali, co jim už dávno patří, — totiž to hlasovací právo, o které vedou tak tuhý boj. Ti muži v Americe jsou přece jen urputní ku svým ženám. V Čechách tak nebylo. V jedné rodině bylo sedm dětí a matka uvařila plný hrnec bramborů k večeři, do nichž se chutě všichni pustili a libovali si je jako kníže — pečeného bažanta. "Jen mně také nechte aspoň jeden!" volala matka, která hrnec od brambor dávala zatím na patřičné místo. "Jen si vezmi!" volá tatík, ač nezbylo než pár slupek. Zde je vidět upřímnost. Jak tomu mám rozumět? Muž ženě nedovede odepřít žádné přání. Klobouk, šaty, všechno jí dá, ale? Hlasovací právo, — to dáti nechce, ač mnohý toho hlasování má plný haus. Kdybych tak mohl rozdávat, já bych vám všem nejlépe pomohl a u volebního osudí bych místo jedné čárky psal dvě, jako to dělám při dardě. Jenže my v městě volíme na mašinách pouze jen jednou, ale doma máme také mašinu a, když v pondělí se ptám, tak kolik? No, to víš, že pět a dvakrát vytáčet je deset. Já nevím, jestliže má každý muž takovou zlost jako já, když čtu, jak ony po tom právu touží a ne a ne je dostat. Vždyť by to bylo pro nás pravé pohodlí. Jsem tady už půl svého věku, ale ještě se mně nepoštěstilo (a volím, co jsem nabyl občanských práv), vždy, abychom zvolili do úřadu člověka, o kterém by se mohlo říci: "Ten by byl "all right"!" Jsou to obyčejné lidé, s kterými my se stýkat nemůžeme a které poznáme obyčejně až před volbou, — z novin! My ty kandidáty neznáme a spoléháme se, až co budou psát noviny. Kolik novin, — tolik dobrozdání. Jedny chválí toho, druhé onoho a my voliči při tom trpíme a obvčejné z rozmrzelosti každý, jen aby vypěnil svou občanskou povinnost, jde a volí, co mu pod ruku přijde. Naše mužská důvěrnost je falešná a stojí peníze, poněvadž obyčejně se umlouváme až u baru. Ženy však by to daleko laciněji spravily pozvánim se na kafíčko a práci pro ten den by snadno zastal muž. Není mým úmyslem, abych se snad zastával ženských, já dám "dobrý večer" ženě jako muži, ale zde je důkaz. Jen muži drží volební právo a se zaťatou pěstí se hrozí spárům dravé prohibice a přec všude vítězí. To prý dělají ženy!? Ne ženy, ale baby! Muži! Pod přísným komandem ženy my muži hlasujeme, jak ony chtí a pak ženy bojují na úroveň s muži. Proč? Neplatí snad tohle o našich českých ženách, ač tu i tam trochu pepře neškodí. Naše pořádné ženy mají více jiných důležitějších starostí než shon po právu volebním. Obyčejně vítězství prohibice odnesou buď kněží neb ubohé ženy a největší kořala se zapřísahá, že příští volbu bude volit pro, poněvadž výpar jeho mozku dále nesahá. Žena farmářova, jede-li muž do města a déle se zdrží, posílá všechny salonníky ke všem kozlům a žena pracujícího dělníka v městě sama vezme plecháč, když vidí, že její starostlivý manžel má přijít z práce. Jak raduje se, že aspoň něčím, na co si přece jen sám musí vydělat, může mu posloužit k občerstvení. Takových příkladů máme mnoho. My nesmíme, nebo aspoň nemáme hned vidět všechno černé. Kdo pak by se opovážil hodit kamenem, řka, že je sám bez viny? Rád bych znal ženu, která svému rozumnému muži by se nepodřídila a právě zase naopak. Hanba takovému muži, který se ještě vychloubá: "Ó, moje žena, to je pytlík, ta ničemu nerozumí." V mnohých případech by nebylo na škodu, kdyby taková ubohá žena ne pytlíkem, ale klackem takovému muži vyprášila kožich. Žena, která svého muže ať z jakékoli příčiny hledí pohanit, není o nic lepší, ale neodporučoval bych vyprášení kožichu. Takový ona by už na sebe nevzala a, kdo jednou kožich pro svou drahou kupoval, ví nejlépe, že každá rána by mu přišla draho. Tak jsem se do té politiky a do těch ženských pustil. — Vlastně jsem je více bránil, že jsem zapomněl na ostatní, což možná vysvětlím podruhé. A svatosvatě slibuji, že až první naše žena bude volit, že jednou škytnu. V Chicagu už snad ti muži ženám více povolili a k zahájení své první práce si obrali za úkol postavit nádherný sirotčinec a zároveň pěkný hřbitov pro opuštěné kočky a psy. Mnohé ty dámy už na účel ten darovaly po $500. Škoda, že taková emancipace ještě nezavládla u nás na západě. Se srdečným pozdravem a přáním všem ženám, horujícím pro hlasovací právo, znamená se,

Fr. Netušil.

125 BU. FROM 1 ACRE Planted With Our

GOLDEN JEWEL KORNA K SETÍ

byla obyčejnou událostí tento rok. Dejte pozor na nový rekord tohoto roku.

$320 hotově--10 cen

za největší průměrnou sklizeň po akru a za nejlokonalejší vypěstovanou korna v 1911. Korna bude vystavena a ceny uděleny v Mitchell kornovém paláci, od 26. do 30. září 1911. Každý má příležitost — GOLDEN JEWEL usnadňuje výbru. Úplné informace ohledně tohoto zápasu jakož i úplný výběr čistých registrovaných obilin k setí, semen, zelenin a květin, zásob keřů a stromků, v našem illustrovaném semenářském katalogu. — Pošlete si proň dnes—německý neb anglický.

POVŠIMKA. Slyšeli jste o naší 5centové jabloňové nabídce? Raději vyšetřte, vizte náš katalog. 29-1 veni

Farmer Seed & Nursery Co.,
377 6th ave., Key 414. FARIBAULT, MINN.

Zdarma!

Pro muže a ženy.

Pozoruhodnou nabídku činí The Samaritan Sanatarium & Supply Co. v Detroit, Mich. Každý muž nebo žena, ať mladý nebo starý, může býti na zkoušku léčen osvědčeným lékem, jenž se mu zdarma pošle, předem vyplacený. Můžete jej zkusiti zcela soukromě doma a ník vás nebude státi centu. Pište i oh. Muži oslabení a poklesli, jeze vůl energie a přepracování, kteří ztratili životní sílu následkem hříchů mládí, trpící rheumatismem, otravou krve a ledvinovými, jaternimi a slezinovými nesnázemi; muži, již nemohou jísti pro své tajné nemoce, všichni tací muži a ženy měli by dopsati si o lék ten na zkoušku. Platiti nebudou nic. Máme novou methodu, na jejímž základě můžete se vyléčiti doma, ať jste vzdáleni tisíce mil. Pro svou vlastní záchranu pište si o lék ten předem — hned nyní. Lék zdarma, diagnosa zdarma a i knížka zdarma, dopíšete-li si nyní. Za rychlé vyléčení ručíme. Zkuste to na náš náklad. Pište na The Samaritan Supply Co., — 175 Michigan ave., Special 119,

Spolehlivé pojištění na život

za skutečnou cenu u

WOODMEN of the WORLD

(Dřevařů Světa)

české tábory v Omaze a South Omaze.

Váš Bell telefon

spojí Vás

s 25,000 telefony v Omaze
se 120,311 telefony v Nebrasce
s 5,000,000 telefony ve Spoj. Státech

Nebraska Telephone Co.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.

prodává ve velkém

tlačené, vyráběné a lakované plechové náčiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, hřebíky, nožířské zboží, bicykly, střelné zbraně, náboje a sportovné zboží všeho druhu.

9th and Harney Streets Omaha, Neb.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 116.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě

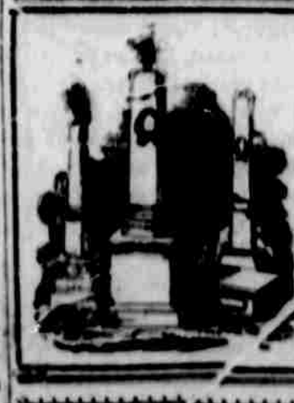

ANT. PROŠKOVEC,

....majitel závodu....

uměleckých pomníků

v Bruno, Nebr., Box 118

Velký výběr pomníků stále na ruce. Ceny zajisté i Vás uspokojí. Přijďte si je prohlédnout, aneb mi pište. Za každý pomník námi prodaný ručíme. 37-52

Důležité a zajímavé pro Čechy !!

Přijali jsme jednatelství pro největší literární novinku letošního knižního trhu amerického a sice znamenitou knihu, pojednávající o staré vlasti naší, dílo znamenitého učence, prof. Will. H. Monroea

"BOHEMIA AND THE ČECHS"

Je to práce opravdu vzácná, která svláště se hodí jako nejcennější dar pro naši dorostlou mládež, která ze Monroeovu knihou seznámí nejen s historií, ale i přítomným stavem a poměry Čechů ve staré vlasti. Úprava je umělecká a kniha je bohatě illustrována. Cena pěkně vázaného výtisku $3.00. Přihlášky adresujte na náš úřad. 17-6gr